

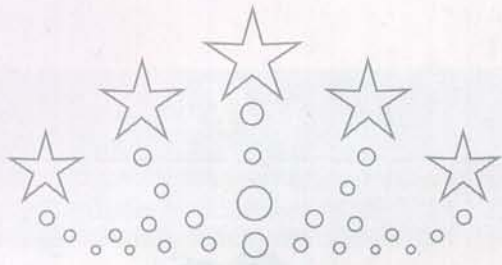
Dit is de

Als je ergens hard je best voor hebt gedaan is het een dubbele beloning als je je doel bereikt. Twee vrouwen vertellen.

...dieet

Marian (35): "De kroon op mijn afvalpogingen is mijn leren broek. Die broek past eigenlijk helemaal niet bij de rest van mijn kleding, maar hij geeft me een gevoel van kracht, een gevoel van 'hier ben ik!' Ik kocht hem in de periode dat ik net was gescheiden, toen ik mijn huidige partner ontmoette. Dat gaf me net dat beetje extra zelfvertrouwen. Ik voel me er nu weer net zo sterk in als toen; eindelijk heb ik mijn oude figuur terug. Ik voel me niet alleen qua gewicht, maar ook emotioneel een stuk lichter. Er is echt een symbolische last van me afgevallen."

"Ik heb een zware tijd achter de rug; een ernstig ongeluk maakte bijna een einde aan het leven van mijn zoontje. We woonden toen nog op een woonboot met daarin een opklapbaar trappetje naar de benedenhut, dat je achterstevoren af moest dalen. Op een dag wilde ik, met Koen van zestien weken in mijn armen, op dat trappetje stappen, maar het bleek weggeklapt te zijn! We maakten een smak van wel anderhalve meter. Koen bleek een schedelfractuur te hebben. Zijn fontanel was opengesprongen, wat achteraf gezien zijn redding is geweest, omdat de druk op zijn hersenen weg kon. Zelf had ik twee verstuite enkels, rugletsel en mijn

kroon op mijn...

arm was uit de kom geraakt. Toch voelde ik daar op dat moment eigenlijk niets van; ik was alleen maar bezorgd om mijn zoontje. Het is eigenlijk een wonder dat we het allebei overleefd hebben."

"Na dat ongeluk heb ik mezelf een tijdje verwaarloosd. Ik had posttraumatische stress en ik kwam in die tijd behoorlijk aan omdat ik door mijn lichamelijke belemmeringen niet kon sporten. Ik kleepte me nog wel netjes, maar met mijn figuur paste ik alleen nog maar in maat 48, terwijl ik altijd maat 40 had gehad. Toch kon me dat op dat moment niet zoveel schelen, ik was samen met m'n man alleen maar met het herstel van Koen bezig. Een jaar na het ongeluk bleek uit onderzoek dat Koen geen enkel gevolg ondervond van het ongeluk. Wat een opluchting! Met mij ging het inmiddels ook veel beter; we verhuisden en ik kreeg een nieuwe baan. Alleen mijn dikke lijf zat me dwars. Het paste niet bij hoe ik me voelde; dat lichaam hoorde voor mijn gevoel bij het verdriet en de angst na ons ongeluk."

"Ik besloot drastische maatregelen te nemen en ging via een vriendin op het Cambridge-dieet, waarbij je bijna geen vast voedsel binnenkrijgt. Mijn doel: ik wilde weer in mijn leren broek passen. Het was heel zwaar; ik viel door mijn energiebeperkend dieet wel af, maar had het zó koud, dat ik vaak met drie truien aan rondliep. Ik werd wel slanker, maar ik zag er dus allesbehalve charmant uit. Op een dag pakte ik mijn broek uit de kast en... hij paste! Die dag ging ik shoppen en kocht een heel nieuwe garderobe met veel hippe kleurtjes, strakke zomertruitjes en een felroze pak. Voor mijn gevoel ben ik door mijn dieet een ander mens geworden. Mijn uiterlijk past nu weer bij hoe ik me voel. Het extra gewicht, dat voor mij symbolisch was voor die vreselijke periode, is eraf. Ik ben weer gelukkig. En dat ik nu ook weer in mijn leren broek pas, maakt dat gevoel van overwinning nog eens extra speciaal."

...kinderwens

Annemarie (34): "Jarenlang zijn mijn man en ik we bezig geweest met onze kinderwens. Ik heb onder meer pogingen met IVF gedaan, maar het wilde niet lukken. Lichamelijk en geestelijk was het heel vermoeiend. Elke keer kreeg ik weer die gierende hormonen door mijn lijf en was afwachten of het zou aanslaan. Als ik dan wéér niet zwanger bleek te zijn, was dat een enorme teleurstelling. En toen, na al die moeilijke tijden, was ik zwanger! Ik kon mijn geluk niet op. Helaas

mocht het niet zo zijn: ik kreeg een miskraam. Ik was ontroostbaar en wist dat ik niet verder wilde met koste wat kost een kindje uit eigen buik proberen te krijgen. Zo'n groot verdriet wilden we nooit meer meemaken. We hebben er 'afscheid' van genomen."

"Maar onze kinderwens was daarmee niet weg. We besloten een andere weg te zoeken: adoptie. We volgden een verplichte cursus; spraken met de kinderbescherming en kregen toestemming van het ministerie van Justitie. Toen moesten we allerlei papieren in orde maken voor instanties in China. Op de dag dat al die paperassen werden verstuurd, werd ik voor mijn gevoel 'adoptiezwanger'. Het duurde in totaal drie jaar en dat was slopend. Je bent afhankelijk van zóveel factoren en instanties. Voor sommige koppels die we bij de 'adoptiecursus' hadden leren kennen was het zo zwaar dat ze afhaakten, of dat hun huwelijk strandde."

"Toen de aanvraag eenmaal was goedgekeurd, ging het gelukkig wat sneller. Al waren het de langste maanden van mijn leven. Ik kreeg nachtmerries over ons dossier, dat achter een Chinese verwarming was gevallen. Maar op een dag ging de telefoon met het verlossende bericht: we mochten onze kinderen halen! Inderdaad: meervoud, want we hadden aangegeven dat we het liefst twee kinderen wilden en heel toevallig was er een tweeling van acht maanden. Ik was zo blij; ik ging de straat op en belde bij iedereen aan! En de foto's die we van onze twee meisjes kregen, kopieerden we in allerlei maten en hingen we door het hele huis."

"Toen we in een Chinese hotelkamer eindelijk Li Na en Ning Na in de armen konden sluiten, waren ze me zo kostbaar, dat ik ze bijna niet aan durfde te raken. Die dagen hebben we heel veel foto's gemaakt, om ons dubbele geluk later te kunnen laten zien waar ze ooit vandaan zijn gekomen..."